

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

III. (XIX.) ÉVFOLYAM, 38. SZÁM 2008. SZEPTEMBER 25.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

KIÉRT VOLT A BALHÉ?

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

EGY NAP, AMELY NEM RENGETTE MEG
A VILÁGOT

Fölösleges volt a múlt szombati nap. Fölöslegesek voltak a tüntetések, a kormánypárti is, az ellenzéki is, a cigányrendezvényről már nem is beszélve. Mindenekelőtt abszolúte fölösleges volt a Magyar Demokratikus Charta meghirdetése. Ritka dolog az, ami felmelegítve is jó. Mondjuk, a töltött káposzta ilyen, de a chartázás biztosan nem. A Demokratikus Charta már 1993-ban sem volt több mint az MSZP és az SZDSZ baráti körének délutáni tombolása, de akkor legalább ellenzékben voltak, és ellenzékiként tüntetni mégis csak más. Na ne gondold, hogy az ellen emelték fel szavukat, hogy az Antall-kormány megszüntetett másfélmillió munkahelyet. Az sem hatotta meg őket, hogy szétverték a magyar mezőgazdaságot, ideológiai hülyeségükből otthagyták az orosz piacot. Ugyan, ez mind bagatell az ő bajukhoz képest! Akkor a chartások fő sérelme az volt, hogy Antallék nagy ívben rugdosták ki a liberálisokat az újságoktól, a rádiókból, a televíziókból. Nem mondom, ez sem szép dolog, de aligha nevezhető a magyar nemzet sorskérdésének.

Na, de minek a Charta ma? Mi az, amit a kormány a teljes hatalom birtokában nem tud megoldani, és ezért utcára kell mennie? Meg kell védeni a homokosokat és lesbikusokat? Ne csitítgass, tudom, hogy hivatalosan nem így kell őket hívni, de ettől még azok, amik. Szóval, meg kell őket védeni? Ki bántja őket?

Olyat már hallottam, hogy valakit kirúgtak a munkahelyéről, sőt be sem engedték oda, mert kommunista. De olyat nem hallottam, hogy valakit meleg természetéért vágta volna ki.

Meg kell védeni a cigányokat? Kitől? A cigányság baja nem az, hogy a szélsőjobb oldal cigányozik, hanem az, hogy nincs munkájuk. Kin segítünk azzal, hogy elhallgatjuk a tényeket? Kinek jó az, ha nem mondjuk ki: a cigányság olyan mértékben szaporodik, hogy az ország egyes részein ma többségben vannak az iskolákban, holnap többségben lesznek a lakosságban? Kinek segít az, ha nem mondjuk meg őszintén, hogy vannak bűnözési fajták, amelyeket ma és itt a cigányok követnek el? Kinek jó az, ha a rendőr nem is intézkedik a cigánybűnözőkkel szemben, mert fél a közösség kollektív bosszújától és a magyar bíróság tehetetlenségétől? A kormánynak nem tüntetésre kellene hívni a kormányhű cigányértelmiséget, hanem munkát kellene adnia a cigánynak.

Meg kell védeni a zsidókat? Ki bántja ma a zsidókat? Vannak törvények, amelyek akadályozzák társadalmi érvényesülésüket? Nincsenek, érvényesülhetnek! Nem engedik a vallásuk gyakorlását? Engedik, sőt állami pénzt is kapnak, de még a zsinagógát is rendőr őrzi, amit nem látsz egyetlen templomnál sem. Kiszorítják őket a médiából? Nézz körül, és mindjárt tudod a választ. Inkább azok panaszkodhatnak, akiknek az antiszemitizmus elleni szent háború ürügyén befogják a száját. Az antiszemitizmus ma bűn, de nem

bűn az antinacionalizmus, azaz nem bűn tagadni, kidobni, eladni nemzeti értékeinket. Nem bűn az antikommunizmus sem, azaz büntetlenül ki lehet zárni a kommunistákat a médiából, bíróság elé lehet őket állítani véleményük kifejtéséért. Pedig mindketten legalább annyira magyar emberek, mint amilyenek a charta résztvevői gondolják magukat.

A múlt szombat szépen koreografált színházi előadás volt. Minden együtt volt. Ott voltak a jó fiúk, ezúttal chartásként. A műsoruk maga volt a dögunalom. Demszky Gábor láttán szerintem még egyik-másik chartás zsebében is kinyílt a bicska. A főpolgármestert ugyanis nem vallása miatt nem szeretjük, hanem azért, mert ocsmány nyá tette a várost, nem lehet közlekedni.

Ott voltak a segédcsapataik, ezúttal az Országos Cigány Önkormányzat formájában. Ők alkották a legnagyobbat azzal, hogy a Duna – egyébként koszos és hideg vízében – az Árpád sávós zászlóról „lemosták a gyalázatot”. Érted Te ezt?

Na, és ott volt a szélsőjobb oldal is. Rejtély számomra, hogy a kormány miért nem bír Toroczkai Lászlóval vagy Budaházy Györggyel? Miért benuul le a magyar bíróság, ha az ő ügyüket kell tárgyalni? Mit csinál a Nemzetbiztonsági Hivatal? A válasz persze egyszerű. A színházhoz ők is kellenek. Ők a rossz fiúk. A „mély magyar” kilengések nélkül ugyan ki hinné el, hogy rendes, derék, abszolúte demokrata és immáron talpig magyar miniszterelnökünket fenyegetik?

A múlt szombat nem rengette meg a világot, még Magyarországot sem. A munkanélkülinek nem kínálnak hirtelenjében jó állást. A megemelt gázzsámlát a hónap végén most is be kell fizetni. A kenyér, a hús sem lett olcsóbb. Este hazafelé semmivel sem lesz jobb a közlekedés. A magyar vállalkozó ugyanúgy fél a holnaptól. Az egri kórház dolgozói sem érzik úgy, hogy végleg legyőzték a Hospinsvestet. Este nyolcra véget ért a színház. Talán a nyugati TV-nézők röhögnek jót, rajtunk, mint egykor a gyarmatok őslakosain. Láttod, ezeket engedték be az EU-ba!

A PÁRTMUNKA, AZ ÉLET ÍROTT ÉS ÍRATLAN SZABÁLYAI VEZETNEK

BESZÉLGETÉS NAGY JÁNOSSAL,
CSEPEL 31-ES SZÁMÚ VÁLASZTÓKÖRZETÉNEK KB-MEGBÍZOTTJÁVAL

Fontos, hogy részt vegyünk az önkormányzat testületi ülésein. A közmeghallgatásokat a helyi TV élőben adja. Aki ott felszólal, az egész kerület és a szomszédos kerületek lakói is látják. Így is lehet képviselni a Munkáspárt véleményét az ott élő emberek érdekében – vallja Nagy János, a csepeli pártszervezet vezetőségi tagja.

– *Hogyan kerültél a munkásmozgalomba?*

– Fizikai munkások voltak a szüleim, akik elindították az élet útján, tisztességet és becsületes munkát csomagolva tarsolyomba, amiért hálás vagyok. Voltam úttörő, KISZ-tag, MHSZ-vezető és klubtitkár. Nagyon szép időszak volt. A fiatalok azt tanultak, amihez kedvük szottyant – sokan lettek például hivatásos bűvárok és filmgépészek, hivatástudattal rendelkező, kiváló emberek. 1970-ben lettem párttag, marxista-leninista egyetemet végeztem, s az ott tanultaknak ma is hasznát veszem. Igazi csepeli munkások között éltem, akiktől nagyon sokat tanultam, szívesen emlékezem rájuk. Élettapasztalatukat nem volt nehéz elsajátítanom, művezetőként többükkel igen jó, baráti kapcsolatot ápoltam. Szóval mindig nagyon jó csapatban dolgoztam. Büszke vagyok rá, hogy alapszervezeti titkár is lehettem.

– *A rendszerváltást hogyan élted meg?*

– Otthagytam a pártom engem is! Megkérdeztük a puccsistákat, hogy mi alapján szavaztak. Makacs ember vagyok, szeretek az emberek szemébe nézni és választ várok kérdéseimre. Attól kezdve sokan elkezdtek kerülni. Volt idő, hogy a kutya se nézett felém. A meggyőződésem megmaradt a mai napig. Igyekeztem munkába temetkezni, a fiatalokkal jártam az országot, nyitottam a sport felé. Láttam, hol, hogyan élnek az emberek, figyeltem a gondjaikra. 2000 körül régi elvtársaimmal találkoztam, akiktől sok munkáspárti anyagot kaptam. Összejöttünk. Pártonkívüliként képviselőjelölt lettem. 2006-ban polgármesterjelölt voltam a Munkáspárt támogatásával. Benkő Viktorral való hosszas beszélgetés után, a választások elmúltával lettem párttag. Csepelinek vallom magam, és az ott élő emberekért kívánok cselekedni. A pártmunka és az élet írott és íratlan szabályai vezetnek.

– *Csepeli kommuniszként mit teszel?*

– Ahhoz, hogy lássanak bennünket, minden lehetőséget ki kell aknázni. Először is információkat gyűjtök a kerület életé-

ről tagtársaimtól és az emberekkel való beszélgetések során, folyamatosan figyelem a helyi sajtót. Az Interneten különböző pártok honlapjait olvasom. A KB-képviselőnek elsődrendű feladata, hogy képben legyen, különben nem tud hozzászólni a vitákban. Ez fontos, mivel részt veszek az önkormányzat testületi ülésein. Havonta egyszer van, érdemes elmenni. Ezt megelőzően bizottsági üléseket is végighallgatok. A közmeghallgatásokat a helyi TV élőben adja. Aki ott felszólal, az egész kerület és a szomszédos kerületek lakói is látják. Képviselem a Munkáspárt véleményét az ott élő emberek érdekében. Mostanában az október 16-i elnöki látogatást szervezzük. Szívemen viselem a sport és a környezet ügyét, ami egyre inkább lapszélre kerül.

– *Mit olvasol mostanában?*

– Hatalmas könyvtáram van és nagyon szeretek olvasni, bár nem sok időm marad rá még nyugdíjasként sem. A II. világháborús témák érdekelnek leginkább. Az ilyen jellegű filmeket is szívesen nézem. Többször jártam a Szovjetunióban, Leningrádban, Moszkvában, Tallinban, ahol lenyűgözött az emberek szeretete, amivel hozzám, mint magyar emberhez viszonyultak. Csodálom helytállásukat és áldozatvállalásukat a Honvédő Háborúban és a munkában. Ezen kívül sokat olvasok Csepelről, a kerület történetéről. Épp tegnap került a kezembe az Acélsziget című könyv, amely művészi értékekben gazdag. Verset, prózát egyaránt a kezembe veszek.

– *Mivel telik a szabadidőd?*

– Újságokat olvasok, és képes vagyok az éjszakai híradót is megnézni. Minden televízió csatornát látogatok, de a népet hülyítő műsorokat nem szeretem. Soha nem sajnálom az időt tapasztalatszerzésre – a politikai munkában nagy a jelentősége. Imádom az orosz népdalokat, a kocsimban folyamatosan hallgatom. Szeretek fotózni és nagy állatbarát vagyok. Van egy családi cicánk, akit nagyon szeretünk.

Nagy János

1947. május 14-én született Pesterzsébeten, szövőnö édesanyja és gépkocsivezető édesapa gyermekeként. 1957 óta él Csepelen, iskoláit is itt végezte. Ma is itt él feleségével és fiával. Katonáság után a Csepel Műveknél kezdett dolgozni, változatos pályáján negyven esztendeig becsülettel végezte munkáját, megszakítás nélkül. Jelenleg a helyi pártszervezet vezetőségének a tagja.

Sokáig kertészkedtem is, a lakásunkban most is rengeteg virág van.

– *A család hogyan viszonyul politikai tevékenységedhez?*

– Bár a feleségem nem párttag, sokat segít. Ő volt a kopogtatócédula-gyűjtés koordinátora. Munkája óriási, nélküle nagyon nehéz lenne. Jól választottam. Jövőre ünnepeljük negyven éves házassági évfordulónkat.

– *Ha találkoznál az aranyhallal, mi lenne a három kívánságod?*

– Mesének szép, de nem hiszek benne. Persze a mesének mindig van tanulsága: a szegénylegény kitartó munkával királyfi lett. Ha tisztességesen dolgozunk, elérjük célunkat. ■

ÁTTÖRÉST ELÉRNI BÉKÉSBEN

MUNKÁSPÁRTIAK A GYOMAENDRŐDI KAZÁNGYÁRBAN
WINKLER JÁNOS IGAZGATÓVAL

Kardos 740 lakosú település Békésben. Itt kezdte látogatását Thürmer Gyula a szarvasi választókerületben. Az iskolát már bezárták, előbb a felső tagozatot, majd az alsót is. A munkanélküliek aránya eléri a 15 százalékot. Mindezt Brlás János polgármestertől tudjuk meg, aki a kora reggeli órákban találkozott a Munkáspárt elnökével.

Gyomaendrőd a térség nagyobb városai közé tartozik 15 ezer lakosával. Közülük is 800-1000 embernek nincs munkája, s azt meg végképpen nehéz megállapítani, hogy regisztrálatlanul hányan is vannak munka nélkül – mondja Várfi András polgármester. Mindez nem véletlen. Megszűntek az olyan nagy üzemek, mint az Enci Cipőgyár. A mostani kormánypolitika pedig nem ad elég támogatást ahhoz, hogy kihasználják a környék páratlan természeti szépségeit, és igazi falusi turizmust fejlesszenek ki. Pedig lehetne, nagyjából úgy, ahogyan az osztrákok, szlovénok, sőt a horvátok is teszik.

A gyomaendrődi Hőtechnika Kft. ezek után szinte felüldülésnek számít. Winkler János igazgató körbevezette a pártelnököt az üzemben. Megmutatta, hogy magyar viszonyok között is lehet kiváló minőségű kazánokat gyártani. Persze, elkélne az állami segítség itt is. De már az is jó lenne, ha az állam nem gördítene akadályokat a magyar vállalkozók elé. Az üzem munkásai szívesen fogadták A Szabadság friss példányait, és természetesen a Balszemmel új kötetét is.

A csárdaszállási Agrár Zrt-ben Farkas János vezérigazgató nem csupán a gazda-

ság gondjaiba, de a magyar mezőgazdaság sokrétű problémáiba is beavatta Thürmer Gyulát és kíséretét. Egyetértettek abban, hogy Magyarország nem válhat a nyugati cégek szemétkerakójává. Magyarország számos termékből képes önmagát ellátni, s semmi sem indokolja a túlzott importot.

Gyomaendrődön rövid találkozóra is sor került a párt helyi tagjaival és néhány érdeklődővel. A nap pedig jól sikerült sajtóértekezlettel zárult a választókerület központjában, Szarvason. A megyei elnök és helyettese, Gál Ferenc és Németh József sokat dolgoztak a programon. De kivette részét Kiss János térségi KB-képviselő, akit Orosházáról „delegáltak” ide, s lelkesen végzi új munkáját. Természetesen itt volt Dávid István is, aki a kezdetektől szervezi a gyomaendrődi kommunistákat. Áttörést akarunk elérni Békésben – jelentette ki Thürmer Gyula a sajtónak. A munka szemmel láthatóan megkezdődött. Csak így tovább, békésiek! ■

FOGGAL-KÖRÖMMEL VÉDJÜK A MAGYAR

Az esztergomi piac már ismerős „harci terület” a Munkáspártnak. Thürmer Gyula pártelnök is többször megfordult már itt. A mostani látogatás is itt kezdődött. Némi aggodalom volt a rossz idő miatt, de lehet, hogy ilyenkor kapósabbak az olvasnivalók. Mindenesetre hús könyvet sikerült eladni a Balszemmel kötetből rövid fél óra alatt. Volt, aki a korábbi köteteket kereste, és együtt vette meg mind a hármat.

Magyara Henrik esztergomi elnöknek és Tóth István megyei elnöknek volt elég dolga a program összeállításánál. A munkában már részt vett Papp János is, a térség új KB-megbízottja. Világos volt, hogy nem lehet most is csak ugyanazt csinálni, amit már ezerszer megtettek Esztergomban. Támadtak új ötletek, és sikeresek.

Thürmer Gyula ellátogatott a Géza Fejedelm Ipari Szakképző Iskolába, ahol mint-

egy 1200 diákot képeznek különféle szakmákra. Nádasi László igazgató bemutatta az iskola sokszínű tevékenységét, és a tanulókkal is mód volt megismerkedni. A leendő magyar munkásokkal való találkozó nagyon fontos nekünk – összegezte köszönetét a pártelnök.

Érdekes programnak bizonyult a Neuzer kerékpárgyártó cégnél tett látogatás. Neuzer András cégtulajdonos büszkén mesélte, hogy a cég a legnagyobb Magyarországon. A múltik a kerékpárpiacon is jelen vannak, de a Neuzer-kerékpárok állják a versenyt. A saját gyártmányú, ALTRIX márkanévű kerékpárok választéka szinte valamennyi fel-

„KALANDVÁGYBÓL” ITTHON MARADTAM

Évfolyamtársaim zöme külföldön dolgozik. Én „kalandvágyból” itthon maradtam – mondta Sipos Sándor, a szobi szakorvosi rendelő főigazgatója Thürmer Gyulának, aki a múlt héten járt a városban. A rendelő, amely mintegy 15 ezer ember egészségéért felel, ragyog a tisztaságtól. Editkének, a főnővérnek jól is esik az elismerés. Mi nagyra becsüljük az Önök áldozatos munkáját – mondja a Munkáspárt elnöke. Tudjuk, milyen nehéz kevés pénzből gazdálkodni. Mi azon leszünk, hogy a magyar egészségügyre több pénz jusson, és ne kelljen matuzsálem-korú röntgengépekkel vizsgálni a betegeket.

Érthetetlen, hogy a pár kilométerre lévő Szlovákiában miért tudják a kis hegyi falvak egészségügyi ellátását megszervezni, mi meg miért nem tudjuk. Ezt már Lőrincz Kálmán, a térség egyik családorvosa mondja, akinek gyakorta kell kiatúznia a falvakba. A rövid találkozó még a problémák felsorolására sem elegendő. Egy biztos, s ebben mindenki egyetért: változásra van szükség!

A szobi program a városházán kezdődött, ahol Remiczky Zoltán polgármester régi ismerősként köszöntötte a párt elnökét. Thürmer Gyula, akiről sokan tudják, hogy szereti a vasutat, mindjárt az iránt érdeklődött, hogy mikor lehet utazni a borszönyi kisvasút Szob-Márianosztra szakaszán. Ez is úgy megy, mint minden kis hazánkban – hangzott a válasz. A 22 kilométeres szakasz már kész, de a nyári szezonban mégsem lehetett használni, mert az állami bürokrácia még nem állította ki néhány papírt.

KOVÁCS ISTVÁN,
LETKÉS POLGÁRMESTERE

Letkés polgármestere, Kovács István részletes stratégiát vázolt fel arra, hogy miként maradhat meg egy kis falu a határ mentén. Mi a magyar falvak megőrzése mellett vagyunk – mondta a pártelnök. Ez jó alap a közös gondolkodásra.

A közös gondolkodásról és cselekvésről esett szó az Orbán József gyümölcstermelő vállalkozóval folytatott beszélgetésen is. Nem elég megtermelni a szép magyar almát, el is kell adni, s a feltételek egyre nehezebbek.

Az állam nem védi a magyar vállalkozókat a külföldiek önkényével szemben, nem fékezi meg a hazai feketepiacot sem, s túl nagyok az adóterhek is.

A szobi program szervezője Nagy Sándor volt, aki nem régebben kapta meg Szob város elismerését sportszervező tevékenységéért. A térség KB-képviselőjét szinte mindenki ismeri, minden feltétel adott ahhoz, hogy a Munkáspárt sikerrel szerepeljen majd a parlamenti választásokon. ■

KULTÚRÁT

használási igényt (mint hegyi, országúti, verseny, városi, BMX, illetve gyermek) kielégít. Sok saját tervezés, alapos piaci munka, magas minőségű termelés. Valahol itt van a sikerek titka. Az üzemi légkört erősíti a főnök és sok munkatárs közös hobbi, a rögtbi.

Esztergomba nem illik úgy elmenni, hogy az ember ne köszönjön be a Vármúzeumba. Horváth Béla igazgató és Thürmer Gyula régi ismerősök. Az igazgató eldicsekedett a Vármúzeum új szárnyával. A magyar történelem, a kultúránk olyan érték – mondta a pártelnök – amit a Munkáspárt foggal-körömmel védelmez. ■

Tanuljunk dolgozni!

Mindannyian tudjuk, a Munkáspárt nehéz anyagi helyzetben van. Azt is tudjuk, hogy a tagdíjakon és A Szabadság előfizetésének minimális hasznán kívül nincs más bevétele. Ne szépítsük: ahhoz, hogy a párt életben maradjon, hogy az emberek figyelmét felhívjuk magunkra, A Szabadság az egyetlen eszköz. Épp ezért a jövőben már nem lesz nyomtatható A Szabadság az Internetről. Minden párttagnak kötelessége előfizetni, hiszen ezen keresztül tájékozódhatunk, tájékoztathatjuk a szimpatizánsokat és az érdeklődőket, megmutathatjuk, kik vagyunk. Mi az emberekért vagyunk, s így is kell viselkednünk: kommunistaként. Ma a kommunista feladata nem az elvont elmélkedés, hanem az eszme aktív képviselése!

Miért van olyan párttag, aki megengedhetné, de mégsem fizet elő? Aki pedig előfizet, elolvassa az újságot, miért nem adja ezt oda azoknak, akik ezt nem tehetik meg? Egyszerűen, miért nem tesszük le az újságot kórházban, könyvtárban, bárhol, ahol dolgozó ember megfordul?

Van olyan párttagunk, aki csak azért fizet elő négy-öt Szabadságra a kevéske pénzből, hogy azt bevigye a helyi kocsmába, letegye a „munkásvonat” ülésére. Sehol nem zavarják el. Ismerjük fel, mi a mai kommunista feladata: az emberek felébresztése! Használjuk ki a lehetőségeinket!

GYURCSÁNY ANTIFASIZMUSA:

Gyurcsány Ferenc, a Magyar Köztársaság miniszterelnöke, miközben a Kossuth téren nagy garral beszélt antifasizmusról és törvényességről, minden további nélkül eltúrte, hogy megbecstelensék a nácizmust eltipró nemzet emlékművét.

A Szabadság téri Szovjet Hősi Emlékművet nem először támadta meg a csőcselék. Két éve a csillagot, a Magyarorszáért elesett katonák neveit is leverték. Ha valamikor, most szombaton mindenki biztos lehetett benne, hogy a Hősök teréről induló menet itt köt ki. Biztosak voltak benne, ám lényegében mégsem tettek semmit. Pár tucatnyi rendőr lézengett csak az emlékműnél, szinte felkínálták a terepet a tüntetőknek. A környező mellékutcákban ott álltak a csapatszállító buszok, vízágyúk. A cél azonban a jelek szerint a balhé volt, s nem az, hogy megakadályozzák a szovjet emlékmű meggyalázását.

Mit kellett volna tenni? Például nem a „cél-objektumtól” tíz méterre állítani fel néhány vaskorlátot, hanem legalább százméteres körben kordont vonni. Ám ha ezt teszi, hogyan dobálhatták volna meg az emlékművet?

Nem jutott volna a rendőrök eszébe a nagyobb kordon? Aligha, hiszen alig tucatnyi méterrel arrébb a Szabadság téren így védik az amerikai nagykövetséget. S még egy véletlen: se két éve, se most nem jutott eszébe egyetlen spontán tüntetőnek sem egy kicsit jobbra fordulni, s az USA követség felé hajítani Molotov-koktelt és cipőt. Pedig a szélsőjobb oldali internetes portálokon, kiadványaikban legalább annyi amerika-gyűlölet tapasztalható, mint orosz utálat. Talán azért, mert erre nem kaptak, kaphattak megbízást a tüntetés szervezői? Se most, se 2006-ban. Félreértés ne essék, itt nem tengerentúli gazdáikról van szó, pár száz méterre kell csupán elmenni. Arra van a Kossuth tér, a Miniszterelnöki Hivatal, s Szilvássy György titkosszolgálatokat felügyelő miniszter székhelye.

Hogyan dobálhattak benzines palackokat a tüntetők, amikor állítólag a rendőrség úton-útfélen motozott, ráadásul elismerten a titkosszolgálat is beépült a „szélsőjobb oldali radikálisok” közé? Miért dobáltak cipőt, utalva ezzel az 1944-ben Dunába lőtt zsidó honfitársainkra? Ezt a borzalmat eddig csak egy erő idézte fel Magyarországon: Gyurcsány Ferenc MSZP-je, amikor a Duna partra hívta a – menetrendszerű kormányzati válság idején – fasizmus ellen tiltakozni híveit. Durván és ízléstelenül kormányzati propaganda szaga van ezeknek a cipőknek. S mellel, kik osztogattak, s hogyan osztogathattak horogkeresztes karszalagokat a tüntetők között?

Provokátorok

Toroczkai, Budaházy, TomCat és társaik. Kik ők egyáltalán? Semmiből előkerült nyilasok, fasiszták, egyszerű hóbörgők, akiket csak a botrány érdekel? Politikai futballhuligánok? Ne hülyítsük egymást! Ha így lenne, akkor az említett fiatal emberek és szervezeteik rács mögött és betiltva lennének. Toroczkai László nyíltan vállalta, hogy ihletője és szervezője volt a TV ostromának. Mi történt? A magyar rendőrség letartóztatta, a bíróság elítélte? Ugyan kérem. Budaházy György bujkált is a rendőrség elől, aztán megúsza egy visszafogott ejnye-bejnyével. Tüntethetnek, bujtogathatnak, rombolhatnak büntetlenül. S egyáltalán, miből élnek, miből pénzelik szervezeteiket?

A Fidesz adna pénzt? Ha valakinek, Orbán Viktoréknak ártnak a legtöbbet. Jobbik? Az ő bulijuk a Magyar Gárda. Határon túli ex-nyilasok? Rég kihaltak már. Ha meg mégis, a magyar titkosszolgálatok miért nem zárták el ezeket a pénzcseppeket?

Ki áll mögöttük? Kinek használnak? Ki szokott állni a sztrájtörők mögött is? Ki irányítja a Nemzetbiztonsági Hivaltat? Ki van ma Magyarországon kormányon?

ÉGJEN A SZOVJET EMLÉKMŰ

Külföldi példa

Ha valahol, akkor Németországban tudják, mint jelent a fasiszmus. Tudják azt is, hogy mit jelent a polgári demokrácia. A múlt hétvégén radikális jobboldali szervezetek Kölnben tartottak volna nagygyűlést a muzulmán bevándorlók ellen. A német nagyváros rendőrsége természetesen engedélyezte a gyűlést, azonban amikor felmerült, hogy lesznek ellentüntetők, botrány és utcai randalírozás várható, Köln polgármestere egy percig sem habozott. „A kölni polgárok biztonsága fontosabb mindennél” – jelentette be a városvezető, miután utasítást adott a gyűlés betiltására. A kereszténydemokrata politikus mást is mondott: „Köln polgárai és a Német Szövetségi Köztársaság vezetői pártállástól függetlenül nem tűrik, hogy a városban félfasiszták gyűlésezzenek.” Értjük? Nem szavakban, semmitmondó szövegekben látta a megoldást, nem keltett pánikot, nem próbált politikai tőkét kovácsolni mások félelméből, hanem cselekedett. Megvédte városa biztonságát és tett a barna veszély ellen is. Demszky Gábor és Hagyó Miklós a hétvégén széles vigyorral chartázott és demokráciáról handabandázott Budapesten, miközben pár száz méterre tőlük gyűjtogattak és romboltak.

Megválaszolatlan kérdések. Tényleg nincs rájuk válasz? Gyurcsánynak kellett fasiszták az antifasiszta chartája legitimálására. Amikor látták, hogy az újabb charta-maszlagot alig pár ezer ember veszi be, még úgy is, hogy busszal hoztak

vidéki párhíveket és fizetett roma tüntetőket, ki kellett valamit találni. Legyen újra rombolás, újra gyűjtogatás, felborított rendőrautó. Radikalizálták a tüntetőket.

Jó ez külföldre is: az amerikaiaknak jelezzük, hogy az ő követségüket meg-

védjük, s ha biztonságot akarnak a tőkének, támogassák a létező kormányzatot, a stabilitást. Moszkvának meg újra elmondhatjuk: látjátok, milyen a magyar jobboldal, felgyűjtja emlékműveiteket, minket támogassatok.

Az üzlet folytatódhat.

Hulladékgyűjtés motiváció nélkül

kirándulásokra is futotta. A gyűjtőgető pénzt kapott, a MÉH-nél dolgozók kaptak fizetést, s a feldolgozók olcsón jutottak alapanyaghoz.

Mindenkinek megérte!

Ma is az újrahasznosítás a cél. Szelektív hulladékgyűjtő szigeteket hoztak létre, drága pénzért. Az itt lévő színes ládába lehet bedobni a háztartásokban keletkező hulladékokból az üvegpalackokat, a műanyag palackokat, a fémpalackokat és még a papírhulladékokat is.

De hol van a gyűjtésre a motiváció? Nem lesz kevesebb egy-egy házban a kukák száma, nem lesz kevesebb a „szemétpénz”, nem keletkezik megtakarítás, tehát nem jelent a gyűjtőnél értéket a hulladék, sőt, még cipekedhet is!

Egyre többször kerül a lerakó szigetekre háztartási hulladék, egyéb szemét.

A mellékelt fotók csütörtökön délután készültek a Füredi lakótelepen. Ez a látvány riasztó. Köszönjük, inkább nem is kérünk a hulladékgyűjtőkötől!

Pénteken délben már mindenhol tisztaság fogadott. Tehát most is csak a szemetezőkkel van a baj!?! Más módszert kellene megvalósítani!

BARÁTHNÉ ÉVA

L'HUMANITÉ FESZTIVÁL 2008

1904-ben Jean Jaures alapította a l'Humanité című lapot, amelynek ünnepét, mely egyben a Francia Kommunista Párt ünnepe is, több mint 70 éve minden évben megtartják Párizsban. Az idén, 40 évvel a párizsi diákmegmozdulások után, szeptember közepén a Munkáspárt küldötteként ott lehettem a fesztiválon. Szeretettel, tisztelettel és bizalommal telve érkeztem Párizsba, abba az országba, ahol a nemzeti himnusz egy forradalmi dal, ahol a kommün és a második világháború ellenállási mozgalma a nemzeti múlt megbecsült részei. A városba, ahol Eugene Pottic az Internacionálét írta, ahol ma is van Sztálingrád tér, ahol ma is szabadon viselhetők a kommunista jelképek. Az első éjszaka Eduard Hesszer elvtárs adott szállást a lakásán. Vitrinjének üvege mögött nem porcelánok voltak, hanem sok könyv és két kincset érő mondás: „Az igazság forradalmi”; „A fajgyűlölő az olyan valaki, akit a dühe megteveszt”.

Erre a párizsi ünnepre egy úgynevezett világ-faluját építettek nagy sátrakkal a város második legnagyobb parkjában. A világ-faluja utcáit baloldali és kommunista hőskörrel nevezték el, mint: Missak Manouchian, Salvador Allende, Dolores Ibarruri. A világ-faluja utcáin tizenévesek, középkorúak és idősek áradata hömpölygött, három nap alatt több mint ötszáz ezer ember. Afrikából, Ázsiából származó és az európai látogatók a legnagyobb természetességben, barátságban sétáltak, nézelődtek, hallgatták a műsorokat. Egy-két tizenéves mosolyogva mond-

ta a pár magyar szót, melyet Budapesten, a Sziget Fesztiválon tanult. Az éttermekben a kommunista párt önkéntesei voltak a pincérek. Az egyik nap ott felejtett két vörös ingemet megtalálták, és másnap a pénztáros mosolyogva adta vissza őket.

Csodálatos érzés volt elvtársak, barátok között lenni, olyan környezetben járni, ahol mindenünnen a mi jelképeink köszöntek vissza. Nagy tömeg várt a sorára abban a sátorban, ahol Che Guevarát, Lenint, Maót ábrázoló, sarló-kalapácsos, CCCP feliratú és vörös csillagos trikókat, sapkákat lehetett vásárolni. Egy hatalmas sátorban, a „könyvfaluban” baloldali írók és az arab irodalom könyveit lehetett megvásárolni. Ennek a világ-falujának az utcáin álltak a különböző francia megyék, városok kommunista szervezeteinek sátrai. Mindegyikük a bejárata fölé tette a maga jelszavát. „Hozzunk létre együtt egy másik világot”; „Népi alternatívát a kapitalizmus ellen, csatlakozz a kommunista párthoz”. Ilyen, és hasonló jelszavak voltak olvashatók mindenütt.

A Francia Kommunista Párt (PCF) mellett egy-egy sátorral képviselték magukat más pártok, szervezetek is, például a Franciaországi Kommunista Újjászületés Pólusa (PRCF), a Francia Kommunista Forradalmárok Uniója (URCF), a Fiatalok és Munkások Egyesületeinek Szövetsége, a Trockisták, a Háborúk Veteránjainak és Áldozatainak Szövetsége. Jelen voltak a Palesztin nép küldöttei, a Tamil kisebbség, akik az önmeghatározásukat tartalmazó anyagokat mutat-

tak be, de sátrat állítottak más külföldi pártok is. Nagy öröm volt találkozni a Pracsandra vezette Nepál standjával és ismertető lapjával.

A francia elvtársak aláírást gyűjtöttek ez alatt a három nap alatt is, hogy egyetlen katonát, egyetlen fillért se adjon a francia kormány az afganisztáni imperialista intervencióra, hogy ne privatizálják a postát, hogy ne adják ki Marina Petrellát Olaszországnak, hogy engedje szabadon az USA a bebörtönzött kubai hazafiakat, hogy segítsenek kifizetni az igazságtalanul elítélt CGT vezető, Stephan Chouli büntetését. A könyvfalu, a szociális fórum, a l'Humanité barátai és az Agóra nevű helyszíneken minden nap változatos programok közül lehetett választani. Esténként zenekarok szórakoztatták a fiatalokat. Vasárnap délután a Francia Állami Zenekar eljátszotta Beethoven 7. szimfóniáját, amit tízezrek hallgattak. Ezt követően Marie George Buffet asszony, a Francia Kommunista Párt főtitkára tartott beszédet, majd az Internacionálé eléneklésével ért véget az ünnep. A fesztivál jelmondata volt: „Biztosabb világ, élhetőbb világ” – könnyű ezt elfogadni, a mi célunk is.

Hazautazásom reggelén Bernard, a párt önkéntese vitt gépkocsiján a reptérre, akkor láttam, hogy a szomszédos óvoda Luise Michelle forradalmár nevét viseli. A név alá három szót írtak: Liberté, Egalité, Fraternité. A fesztivált látva hihetőbbé vált: lesz még Szabadság, Egyenlőség, Testvériség.

BELOVITZ KÁROLY

BEZÁRT ISKOLÁK – ELZÁRT LEHETŐSÉGEK

Kicsi faluból származom, annak is a peremkörzetéből: tanyáról. Nem volt nagy élmény hat órákor felkelni, egy kilométert sétálni a buszmegállóig, hogy beérjek időben a becsengetésre. Ma már vigasztal, s tisztelettel tölt el: a tanáraink ugyanezt tették, csak ők a városból buszozták ki a faluba, tanítani. Minden reggel, pontosan. Napról napra meg kellett vívniuk azt a csatát, amit a falusi lét jelentett a gyerekek számára: előbb a ház körül segíteni, utána jöhet a tanulás. Ha volt még rá idő. Mégis, mindannyiunkból ember lett: mindenki megtanult írni-olvasni, senki nem maradt szakma nélkül, néhányan még főiskolára, egyetemre is eljutotunk. Tíz fős volt az osztályunk, a pedagógusnak volt ideje mindenkire: akinek akadoztak a betűk, azt tanulták, akik tehetségesebbek voltak, városi, megyei, országos versenyekre jártak. Sikerral!

Mára ennek a falunak az iskoláját – amit a szülői munkaközösség fel is újított – bezárták. Kevés a gyerek, mondták. Ma már nem csak a tanyasi gyerekek kelnek hatkor – vagyis ők még korábban – hanem a falubeliek is: húsz kilométerrel arrébb „becsapták” őket a helyi általános iskolába. Harminc fős osztályokban bizonyosan akad kapacitás mindenki felzárkóztatására...

Eötvös József oktatásügyi miniszterünknek annó szívügye volt, hogy a nemzet minden gyermeke számára hozzáférhetővé váljék a tudás. Az ő munkássága indította el azt a folyamatot, melyet a szocializmus kiteljesített: nincs olyan település, ahol ne lenne iskola. De ezeket ma bezárják! Csak ebben az évben 10 000 (!) gyermeknek kellett a „reformok” rémségeivel szembesülnie: nincs már a régi iskola, se az általános, se a középiskola. Mert már csak az a szempont, hogy minél kevesebbet költson kormányunk az oktatásra. A multinak nem kell a „jól képzett, művelt emberfő”. Meg a zsebükben is több marad. Az „átkosban”, aki felvételt nyert egy középiskolába, ott is érettségizett. Ma hiába küzd meg a gyerek az áhított felvételéért, bármikor előfordulhat, hogy máshová helyezik (ahol azt sem tudják, hová tegyék), mert a másik iskolát „alacsony létszám” miatt egyszerűen becsukják. Az épületet meg eladják a haveroknak, vagy a zsebbe legtöbbet ígérő multinak. Az, hogy a tanyasi kölyök hol, milyen színvonalon

tanul, a tanárnak hány gyerekre van valós, odafigyelő kapacitása, senkit nem érdekel. A többi tanár utcán, hiába szeretné, és tisztelességgel ellátná a munkáját: az a lényeg, hogy az „urak” porontyai megfizethetik a magániskolákat, elit órákra járathatják őket, mert a papa eladta a lelkét és az országát azért, hogy neki jusson.

Ezek szocialisták? A szocializmus azt jelenti: felelősséget vállalok a nép szociális jólétéért. Nem azt, hogy funkcionális analfabétákat képezek ál-oktatás keretében egy olyan világ számára, ahol nem számít a tehetség, az emberi jogok, csak a pénz, a pénz, a pénz.

CSEH KATALIN

Már megint Tibet?!

Pár napja megint Tibet a főszereplője a híradásoknak: az ellenzék követeli a kormánytól, hogy most aztán már tényleg ítéljék el a Kínai Népköztársaságot Tibet miatt! Erről természetesen mindig lehet szenvedélyes vitákat kialakítani a „tiszelt” Házban, sokszor 10-20 fő jelenlétével is. Fenn kell tartani a figyelem-elterelést: a most már „természetes”, hétköznapi társunkról, a nyomorról, az egyre jobban fojtogató hiteleinkről, a közelgő télről (jobban mondva: fűtési szezonról), az éhezőről! Tegnap bementek ugyanis, hogy a kompenzációról még nem nyilatkozott a kormány. Tibet fontosabb napirendi pont náluk... Közben persze Ibolyka nyavalygásait is hallgathatjuk, hogy e-mailjeit elolvassák, telefonjait lehallgatják, őt magát megfigyelik!

Mert az ellenzék és a kormány, mialatt a tibeti nép (sic, nemzet!) emberi jogairól vitázik szép kényelmesen, a saját népe nyomoráról elfelejtkeznek. Mert én azt mondom, hogy a rossz körülmények között élő embereknek is csorbultak az emberi jogai! Itt nemcsak a hajléktalanokra kell gondolni, hanem a sok százezer nyomorgóra, aki ugyan még nem került utcára, de jelenlegi szociális helyzete alapján bármikor oda kerülhet, vagy még előtte a saját lakásában felfordul az éhségtől-hidegtől.

Egyéként az amúgy is annyira a külpolitikában elmerült „honatyáink” az USA által elkövetett bűnöket miért nem ítélik el? Újra megbizonyosodott a kettős mérce!

Mindenesetre, amíg Tibetről megy a vita a Parlamentben, addig én azon izgulok, hogy lesz-e a multinál holnap is értékesített termék, amit meg tudok fizetni, lesz-e pénzem ebben a hónapban is feladni az összes csekkemet, és egyáltalán: ki tudom-e húzni jövő hónap tizedikéig?

Ez az én fontossági sorrendem. Nekik meg Tibet.

DELIKÁT DÓRA VERA

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

A KISZ FELSZÁMOLÁSA – AZ MSZMP FELSZÁMOLÁSÁNAK FŐPRÓBÁJA

Húsz esztendeje, 1988. szeptember 6-án tárgyalta az MSZMP Politikai Bizottsága a párt „ifjúságpolitikájának korszerűsítésére” vonatkozó anyagot. Ezzel megindult a KISZ felszámolása. A KISZ, azaz a szocializmus egyik politikai alapintézményének megsemmisítése szervezeti és politikai főpróba volt a kormányzó párt, az MSZMP felszámolásához.

FORRADALMI HAGYOMÁNYOK

A KISZ a kádári időszak ifjúsági szervezete volt, 1957. március 21-én, az 1919-es Tanácsköztársaság évfordulóján hozták létre, jelezve elkötelezettségét a forradalmi múlt iránt. Az egész ifjúságra kiterjedt, tehát nem voltak rétegszervezetek, másrészt egyértelműen vállalta a kommunista ideológiát és az MSZMP politikáját. Első vezetője a 34 éves Komócsin Zoltán, a szocialista korszak egyik legismertebb politikusa volt, elkötelezett kommunista, lángelkű szónok, jó tollú újságíró. Sokan emlegették Kádár lehetséges utódjaként. 51 évesen súlyos betegség vitte el.

A KISZ a magyar ifjúság politikai szervezésének, iskolán kívüli nevelésének alapintézménye volt. 1985-ben a KISZ taglétszáma 900 ezer fő volt, 43

NAGY, GYURCSÁNY ÉS STUMPF

ezer alapszervezete működött. Fontos tényező volt, hogy a KISZ-ben 81 ezer MSZMP-tag is dolgozott. A KISZ az 1980-as években évi mintegy egy milliárd forintos költségvetéssel dolgozott, 2800 fős apparátust, KISZ-iskolák, ifjúsági lapok egész hálózatát tartotta fent. Olyan nagy üdülő-komplexumok tartoztak hozzá, mint Csillebérc, Zánka. Egy szóval komoly erő volt.

FIATALOK AZ 1980-AS ÉVEKBEN

A mai kapitalizmust ismerve, biztosan állíthatjuk: az 1980-as években jobb volt fiatalnak lenni, mint manapság. A szocializmus megoldást adott a fiatalok alapvető élethelyezeteire. Ingyen tanulhattak, biztosan találtak munkát, kiszámítható volt a jövőjük. Előbb-utóbb lakáshoz is lehetett jutni.

Igaz, voltak gondok is. A 80-as évekre nehezebbé válik a gazdasági helyzet. Az ország nem tud annyit költeni a fiatalokra, mint korábban. Ez érezteti hatását a KISZ politikai befolyásában is. Az egyetemeken ekkor a fiatalok 60 százaléka KISZ-tag, a középiskolákban 70%, a munkásfiatalok között azonban csak 28%. A munkásság politikai hatása azáltal is csökken, hogy a KISZ-vezetők már nem a munkásságból és a parasztságból ke-

rülnek ki, mint egykor, hanem az értelmiségből. Az új vezetői nemzedéknek nincs munkahelyi tapasztalata, karrierjük az egyetemről a KISZ-en át egyenesen párttiszségekbe vezet. Az új vezetői garnitúrának nincs harc-edzettsége, nem esnek át olyan vizsgákon, mint 1945 vagy 1956. Ami jó az egyik oldalon, az gond a másikon. A társadalom stabilizálódott, az idősebb generációk minden területen beásták magukat. A fiatalok gyors érvényesülése korlátokba ütközik. A problémák nagyok, de megoldhatóak a szocializmus viszonyai között is.

1988. március 30-án létrejön a Fidesz, s ezekbe a problémákba kapaszkodik bele. Az ő receptje a kapitalizmus. „A FIDESZ (...) tevékenységében egy olyan új Magyarország felépítésének igényéből indul ki, amelyben olyan gazdasági modell működik, ahol a magán-, az önkormányzati és az állami tulajdon arányait a gazdasági racionalitás szabályozza.” Itt a politikai ellenfél, akit le kellene győzni, de ezt nem mindenki így fogja fel.

MEGÚJULÁS VAGY MEGSEMMISÍTÉS

A KISZ vezetője 1984-től Hámori Csaba, a kádári korszak jellegzetes káder-típusa. Gépészmérnöknek tanult, de élete a KISZ-munkában telik el. 37 évesen lesz a KISZ vezetője. „Fejlődőképes és perspektivikus ember, aki még szóba jöhet magasabb vezető tisztségbe” – mondja róla Kádár 1984-ben. Hámori azt kapja feladatul Kádártól, hogy „az ifjúság különböző rétegeit, új és új korosztályait megnyerje a

szocializmus ügyének.” Hámori becsületes ember, de erőtlén, hiányzik belőle az osztályharcos tudat. A rendszerváltás után üzletember lesz, az MSZP Baloldali Tagozatának egyik vezetője.

Az MSZMP vezetése tehát 1988. szeptember 6-án jóváhagyja a párt új ifjúságpolitikájának fő irányait. Itt már alkalmazzák a rendszerváltás jól bevált módszerét: lehetőleg minél sötétebbre kell festeni a helyzetet, le kell szerelni azokat, akik netán cselekedni akarnának. „Az ifjúság növekvő részében perspektívtalanság érzése van.” „Jelentősen meggyengült a párt befolyása az ifjúság körében”. – olvashatjuk az anyagban. Az anyag kimondja, hogy a XIII. pártkongresszus tételei helytelennek bizonyultak, ezért az ifjúságpolitikát is módosítani kell.

„Ifjúságcentrikus társadalompolitikai intézkedésekre van szükség” – mondja ki a határozat. Ez még helyes is lenne. A vezetés azonban úszik az árral. Saját maga átadja a terepet a Fidesznek és más szerveződéseknek, mivel beleegyeznek abba, hogy több ifjúsági szervezet is létrejöhet. Döntenek arról, hogy jöjjön létre a Magyar Ifjúság Országos Tanácsa. „Az új követelményekhez és feltételekhez alkalmas szervezeti-szerveződési keretekre van szükség. (...) Ennek részeként megvizsgálható a névváltoztatás és demokratikus centralizmus szervezeti működési elve is.” Ez nyílt szakítás a kádári korszak hagyományaival. A KISZ elindul a megsemmisülés felé.

AZ MSZMP-VEZETÉS FELELŐSÉGE

1988. májusáig, tehát mindaddig, amíg Kádár János hatalmon van, szóba sem kerülhet a KISZ feloszlata. Kádárt leváltják, s szeptemberben megszületik az említett első lépés. 1988. október 18-án a Politikai Bizottság elfogadja a KISZ újjászervezésére vonatkozó javaslatot, és a KB novemberi ülése elé viszi. Országos KISZ-értekezletet hívnak össze november 18-20-ra, 1989 tavaszára pedig a KISZ kongresszusát. Ez a többlépcsős módszer azért kell, hogy összezavarják az embereket. Ezt alkalmazzák majd az MSZMP feloszlataánál is.

A pártvezetés tudomásul veszi, hogy a KISZ új politikai platformjának lényege egy zavaros mondat: „Szocializmust, de másképp”. Még azt is támogatja a pártvezetés, hogy a KISZ az új koncepció alapján a tagságot is megsűrje: „Az legyen a KISZ tagja, aki elfogadja a plat-

formot.” A vezetés elfogad olyan gondolatokat, amelyek Kádár idején eretneknek számítottak. Például: a párt ifjúsági szervezete rétegszervezetek föderációjaként működjön, a párttal stratégiai szövetségben legyen. Az MSZMP Központi Bizottsága - ez már persze a májusban „kádártalanított” KB - 1988. november 1-2-i ülése tudomásul veszi a KISZ országos értekezletének vitaanyagát. Nincs vita, még egyetlen észrevétel sem!

A Központi Bizottság elé menő anyagot két ember írja alá: Hámori Csaba és Petrovszki István, a KB osztályvezetője. Petrovszki akkor 56 éves. Kádár 1985-ben rábízta a párt káderügyeinek intézését. A rendszerváltás elől a nyugdíjba menekül. Később csatlakozik a kommunista Munkáspárthoz, de 2005-ben egyik alapítója lesz az MSZP-vel szorosan együttműködő „Munkáspárt 2006” szervezetnek. Erre mondják, hogy kutyából nem lesz szalonna!

NAGY, GRÓSZ ÉS HÁMORI CSABA

1988. december 27-én a Politikai Bizottság hoz egy „történelmi” döntést: egyetért azzal, hogy a 27 éves „Gyurcsák(!) Ferenc, a KISZ Pécs Városi titkára” a KISZ KB titkára legyen. Igen, ő Gyurcsány Ferenc, Magyarország jelenlegi miniszterelnöke. Senki sem ismeri, eleinte a nevét is elírják. Illetve valakik nagyon is jól ismerik, ezért helyzetbe hozzák.

A Központi Bizottság még egy alkalommal, 1989. március 28-án foglalkozik a KISZ-szel. De facto a párt jóváhagyja a KISZ szétverését, hozzájárul a KISZ belső ellenforradalmához. Lukács János, a KB titkára elmondja: „Tudomásul vettük, hogy a társadalomban tartós pluralitás van, kezdeményeztük, hogy ennek megfelelő tartós politikai struktúrák jöjjenek létre. (...) Politikai verseny folyik, amelyben tét is, lehetséges szövetséges is az ifjúság.” A KB titkára olyat mond, amiért öt évvel azelőtt még kizárták volna a pártból: „Radikálisan szakítanunk kell az ifjúsági szövetség pártirányításának fogalmával.”

Nagy Imre is felszólal a KB ülésén és elégedetlen: „Azt tapasztalom, hogy az MSZMP annyi deklaráció után még mindig nem szánta el magát arra, hogy saját érdekében radikálisan nyisson a fiatalok felé”. Majd még egy mondat, ami megalapozza a kongresszusi fordulatot: „A KISZ is a korábbi, ma már az MSZMP által is tagadott társadalmi-politikai modell terméke”. Horváth István belügyminiszter a KB ülésén hangsúlyozza: „előremutató, haladó gondolatokat tartalmazó ifjúságpolitikai koncepció”. Ma már tudjuk: a belügyminiszter családjába ekkoriban nőszül be Stumpf István, a Fidesz egyik vezéralakja, az Orbán-kormány kancelláriaminisztere.

MIT „KÖSZÖNHETÜNK” A KISZ SZÉTVERŐINEK?

1988. novemberében a KISZ országos értekezlete végleg szakít az összes korábbi hagyománnyal. A KISZ új vezetője a 31 éves Nagy Imre lesz. 1989. április 21-23-án a KISZ XII. kongresszusa kimondja a KISZ megszűnését, és az új szervezet, a Demokratikus Ifjúsági Szövetség létrejöttét. Minden úgy zajlik, mint ahogyan az MSZMP esetében fog történni októberben. Ketten indulnak az elnöki posztért, Nagy és Gyurcsány. Nagy legyőzi Gyurcsányt, elnök lesz. 1990 után a politikába ugyan nem térhet vissza, de a későbbi gazdasági bulikból nem marad ki. Ő lesz a Hírlapkiadó Vállalat privatizációs biztosa, majd a CAOLA Rt. vezérigazgatója, a Pólus Plusz Befektetési Rt. igazgatója. A hírek szerint cégei manapság komoly állami pénzeket nyernek el.

A KISZ szétverésével a magyar ifjúság elkötelezett, kommunista részét is megfosztják a cselekvés eddigi fegyvereitől és eszközeitől. Aki akarna, az se nagyon tud a szocializmus mellett fellépni. A rendszerváltó KISZ-vezetők hosszú időre lejáratták a KISZ-t, a pártot, a szocializmust.

Akkor jön létre az elmúlt húsz év legerőszakosabb politikai csoportosulása. Szilvássy Györgyből, a KISZ KB egyetemi és főiskolai osztályának egykori vezetőjéből Gyurcsány jobb keze lesz, manapság titkosszolgálati miniszter, Kiss Péter, a budapesti ifjúsági vezér a nagyhatalmú kancellária feje, a főnök kiszolgálója. S, persze még sokan mások is a KISZ utolsó nemzedékéből kerülnek a tűz közelébe. Együtt szolgáltatják ki Magyarországot a multinacionális tőkének. A főnök természetesen Gyurcsány Ferenc. ■

ELÉG VOLT!

OKTÓBER

11

14.30 órától „Elég volt!” –
a Munkáspárt és a Baloldali Front
közös tiltakozó demonstrációja
az Országház mellett
József Attila szobornál

MEGHÍVÓ

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség
szeretettel vár mindenkit
az idén is megrendezésre kerülő Front-táborba.

A tábor időpontja: 2008. október 17-19.

Helyszín: Szolnok, Tiszaliget, volt KISZ-tábor.

Elhelyezés: 2 szobás, egyenként 3 ágyas
apartmanokban, külön fürdő és mellékhelységgel.

Részvételi díj: 10 000 forint,
mely tartalmazza a szállást és az ellátást
(pénteken ebéd, vacsora, szombaton reggeli,
ebéd, vacsora, és vasárnap reggeli és ebéd).

Amennyiben valakinek nem áll módjában
a részvételi díjat kifizetni, támogatást igényelhet.

Ebben, és minden további kérdésben
rendelkezésre áll Szabó Tamás Front-elnök
az alábbi elérhetőségeken:

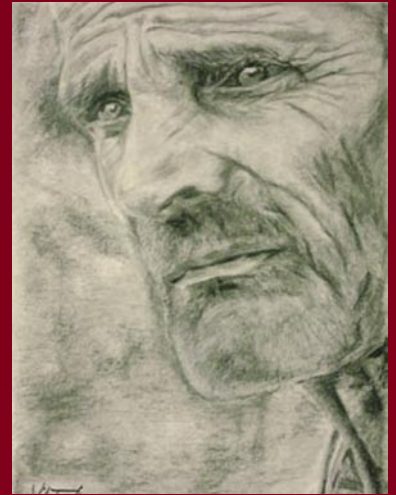
MSN/e-mail: dondoggy@freemail.hu

Tel: 06 30/630-7157

Mindenkit szeretettel várunk!

MUNKÁSSORS

Eltagadnák, ha lehetne, de a szocializmus évszázados folklórja és kultúrája igen is létezik. Következő számainkban évtizedes-évszázados idézeteket közlünk kommentárral, melyek mindmáig megállják helyüket, tükrözik a kapitalista rendszerek tulajdonságainak változatlanosságát – s melyek tapasztalataiból mindannyian tanulhatunk.

Jövendőmondó rigmus

(A Magyar Nép Naptára 1910, Pokróczy Ferenc) 2. rész

Tél

*Sűrűn esik a hó, rémesen zúg a szél,
Fűtetlen szobában kevés lesz a kenyér.
Az új esztendőben adósságra szorulsz,
Elviszik vagyunkád, ha fizetni nem tudsz.
Rongyos lesz a ruhád. Szíved-lelked reszket,
Ha éhező fiad sírva kér kenyeret...*

Hol van még a tél, s máris fűteni kényszerülsz. Hiába spórolnál, hiába tudod, hogy a gáz, a fa vagy a távhő ára az egekben jár, s keveset kéne használni – a természet most megmutatja, hogy segíteni is tud a kormánynak: nyúzni a népet. Felvehetsz még egy pulóvert, a számla akkor is magas lesz: korán sötétedik, a villanyóra pedig csak pörög-forog, tízezres számlákat hagyva maga után. Ennél pedig csak rosszabb lesz a télen. Ha a számlák mellett már nem futja élelemre, ruhára, kérhetsz kölcsön a banktól. Ha kapsz, szerencsés vagy, ha nem, uzsorakamatra kérhetsz rabló-cégektől. De miből fizeted vissza? S ne félj, őket nem fogja érdekelni, ha nem tudsz fizetni. Szemrebbenés nélkül kitesznek az utcára, hiába van beteg szülőd, akárhány gyereked. Ezt kínálja a kapitalizmus, a mai magyar kormány: dolgozz, ha van hol, s add a pénzed a milliárdosoknak. Ha nem elég, ami marad, el lehet menni. Vagy lehet nyomorogni az utcán, éhesen, rongyosan, kegyelemkenyéren. Nézz szét: emberek tömegei koldulnak, alszanak mocsos aluljárókban. Vajon hányan halnak meg a télen közülük? S melyikünk jut az ő sorukra legközelebb?

(Folytatjuk)

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>